

NYILTLEVÉL.

NAGYÉRDEMU SZERKESZTŐ UR!

Ön' Honderűjének 15-dik számában Emich Gusztáv ur kihagyá nevemet azon becses koszoruból, melytől sok élvezetet ígérhetnek ön' lapja' olvasói magoknak; ön azonban a 16-dik számban a hibát helyreüti s engem mint a Honderű' íróját bemutat olvasóinak. Jól van, megnyugszom rajta; oly szép hölgyeknek írni, minőkkel a Honderű bir előfizetői között, már magában öröm; de nagyobb kérdés az: vajjon fogunk-e olvastatni e szép hölgyektől? Látja szerkesztő ur, én nem vagyok arsláníró; sűrénnyel nem merek növeszteni, mert könnyen belekaphatna valaki (a hajbakapásnak nagy ellensége vagyok!), sőt meg is adóztathatna, nem a megyei pénztárba, mert oda örömet adóznám, sőt még azt sem kívánnám, hogy ingyen védelmezzenek mások — hanem tudja Isten minő haszontalanságra, péld. eszem-izsomra, stb. Arslán pedig egyáltalában nem tudnék lenni, mert én galambtermészetű vagyok, de ha méltatlanságot és ártatlan vért (péld. szép fiatal csirkéét) látok folyani, akkor nem arslánná, hanem tigrissé változom, mértéket és irgalmat nem ismerő. Ha tehát vannak önnek tigrisirői, Isten neki, ezek közé beállok, annál is inkább, mivel a tigriseknek Keletindia hazájok, s én nagy előszeretettel viseltetem Hindostánomhoz, hol Vajkoontalám, Manahorom, Yladdanám laknak és sokan még, kiket ön eddigelő nem sze-

reces és ismerni, mert tudom, különben leírta volna szép öltönyeiket, szebb szemeiket és legszebb lelkületüket, mint szeretik a barátságot, a hazát, a nyelvet, épen mint ön' hölgyei, kikről szemléiben szokott megemlékezni. De hogy a hosszú szónak rövid vége legyen, s ön' olvasói tudják, miszerint nem czeremoniából állítá ki ön nevemet a 16-d. szám' végére, megkezdem a pályát, mellyen, ha Isten is úgy akarja, néhány lépést utóbb is tehetek.

Ne gondolja ön, hogy országos fontosságu tárggyal kezdem meg közléseimet, — alant indulok meg, hogy magasra jussak. Tudja ön, tudják szép olvasónői, s tudjuk mi le és le nem borotvált szakáluak, hogy a nyárnak megyünk ellenébe, sőt még az uszdlók' birtokosai is tudomásul vették

A nagy természetnek ezen jórau haladását!

és egész erővel dolgoztatnak uszdlóikon. Ez szép dolog, uram, és még szebb, hogy Budapesten, Magyarország' 130,000 lakossal bíró városában 2, mondd KÉT uszda is van és azok főn is állhatnak. Ez csoda, mondhatom, mert két uszdat a hosszú város' egyik végére egymás mellé állítani, a practicali bölcsesség' igen nagy tanubizonysága, s hogy mégis meglátogattnak, nem más oka van, mint hogy kor' szükségévé váltak. Mert mondja meg szép vidéki olvasóinak ön szerkesztő ur, hogy Budapest igen hosszú város s a két uszda Pest' főlső végén áll. Tegyük már most, hogy valaki a szénapiacz' vidékén lakik, hol a belső, József- és Ferenczvárosok összekölköznek, míg az innen az uszdaiba megy, félóra telt el, míg kihűtközik, egy óranegyed foly le, fél óráig uszik a Dunában, s fél óra kell míg haza jut. Minő rendszeresített idővesztegetés! Vagy talán csak időlopóknak, járdatapodóknak és semmittevőknek való az uszda? Miképen változnék meg az ügy, ha az egyik uszda a főváros' főlső felének hagyatnék meg, a másik pedig az alsó felének hozatnék alá. Ha tehát szerkesztő ur meg van arról győződve, hogy azért élünk társaságban, miszerint kényelmeinkről gondoskodva legyen, hogy a testnek megadhassuk (pénzünkért) a szükségessét a nélkül, hogy munkát mulasztanánk és időt vesztegetnénk, kérem önt, mozgassa ez ügyet, és ne nyugodjék, míg százak' szükségének az egyik uszda' lehozatalával megfelelve nem lesz.

Más újsággal is szolgálhatok önnek. Ön nagy urakhoz, szép hölgyekhez szerencsés mulatságba hivattni, én hivatlanul tolakodom egy még nagyobb asszonyiséghez, ki azonban szívesen lát, puba pamlagára ültet és zenét csináltat számomra, lakomát ad és nedveit gyöngyözteti. Nevét ön nem találná ki, tehát megmondom: Természet, la Nature.

Néhány hónapok előtt haramiák támadták meg e kedves hölgyemet, és megfoszták és lemezellenítették, és kevés ember volt, ki a mindig-szépét szerette volna látni. Én azonban akkor is meleg ináddója voltam. Rosz napokban ismerni a jó barátra. Most azonban már fölsültözködött, azaz egész tolettjét bevégezte, s így az egész világnak tudtára adhatja ön, hogy látogatókat szívesen fogad erdei kastélyában, például a budai hegyeken, hova ez időre rendkívül sok vörhenyes borna hangászt rendele meg keletről, csalogány nevűt, és ezek szakadatlanul dolgoznak, hogy szinte csattog bele az erdő. Eonyi zenészszel ritkán mutatta még magát szép barátom az utósó tíz év alatt, melyekben őt többször való látni szerencsém, sőt ki is mentem hosszabb időre lakni hozzá, magyar vendégszeretetét adó alá vetendő. — Kár, hogy vannak haramiák, e kedves hangászokra vadászatot tartók. — Remélem, lesz szerencsém önnel és előfizetői közül többekkel találkoznom e nagyszerű mulatságokban.

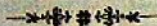
Harmadik, mire önt és lapjai' olvasóit figyelmeztetni akarom, az, hogy az iparművek hatalmasan kezdenek gyarapodni nálunk. Nem tudunk ugyan vasutak' dolgában semmire menni, országutaink ingyerehez képest igen jók, de különben mindenen inkább mint jó utak; külföldi posztót viselünk és franczia pesgőt iszunk: de a liszt' dolgában iszonyu előmenetelk teszünk. Leghűresebb lisztárulás Budapesten: „Pesti József Hengermalomlisztárulása, miből azt is tudjuk, hogy két hengermalmunk van, következőleg Budapest többé soha nem szehvedend liszt' szűkében. A régi hengermalom' firmája ez: A pesti Józsefhengermalom, de ennek lisztárulását igen ritka helyen van látni szerencsénk. Mi oka van ennek, magyarázza meg ön, szerkesztő ur.

Negyedik és utósó pont, mit röviden akarok érinteni, az, hogy országok' határát víz nem igen teheti, mert a víz nem egyéb nagy országutnál, melyen hajók a szelerek. Miért van tehát, hogy némelyek közöttünk határu akariák használni a Drávát? — E napokban forgatám Ansari' atlászát a középkorral s ott látám, hogy Magyarország' határa Oláhországban igen sokáig az Aluta vagy Olt' vize volt, dényugotnak pedig az adriai tenger Istriaút Cattaróig. Mit gondol, szerkesztő ur, nem volt-e czélszerű elhagyni e roszt határokat s hegyeket keresni ki határokol, habár Budapesthez közelebb is? — Fényes Elek' legújában megjelent Atlászában Európa' képe leginkább magára vonta figyelmemet. Itt igen szépen láthatni, mint áll drága gyűngyképen Magyarország az orosz és török birodalom között. Ajánlja, szerkesztő ur, ol-

vasóinak : nézzék meg e tanuságos földképet. Én pedig ajánlva magamat maradok

Önök, olvasóinak és olvasónőinek

alázatos szolgálja
VAJDA.

EGYIKÜNKNEK HALNI KELL.

(Vége.)

A telet a fővárosban töltök; hogy élvezhetőbb legyen, megnyitottuk azt a szívesenlátottaknak, s estélyeket adánk hetenkint, melyeknek családi összeköttetésem, férjem' rangja s Lavinia' kedvességével páros szépsége szerzett népszerűséget. Lavinia bájoló volt; két egymáshoz szent lánggal vonzó ajaknak összeforrása alkothata csak ilyet. Az ég' mosolya... a tavasznak harmattal ápoltt virága... a keleti regék' tünderei nem szebbek nálánál. Földi lénynél szellemibb, az üdvvesztett angyalok' egyikének kelle lennie. Estve a csilárok' fényénél bálbűnyében, midőn a szőke hajfűrtök között barna szemei ragyogának élém, nevénél nem merém szólítani, mert félek, hogy a tökély' e testesített ideálja eltűnik előlem. Minden fényes körbe hivatalosak valánk, mert nem tarták tökéletesnek a mennyet, honnan ő hiányzott. Atyja akarta, hogy egyetlen vigadjon, s nem járt velünk. Örömmel tapasztaltam, hogy ez ismétől kezd lépni a közkormányzási életben, szót emel meggyénk' gyűlésein; hazánk' kitűnőivel társalkodék, a jog' és haladás' embere len.

Az ez időben Európát foglalkodtató keleti kérdések az udvart gyakran rendkívüli követ, meghatalmazott miniszter' küldésének szükségébe helyezék. Egyszerre a kormány férjemet kínálja meg e tiszttel. A mennyire örvendtem, hogy késznek nyilatkozott a vállalatra, oly alkalmatlannak látszott az időpont, mert észrevevém, hogy Lavinia' szíve' nyugalma' megzavarák. Az újonnan érkezett tüzérsapat' századosa megpillantja őt s másnap elküldi ezredéhez leköszönését: az ily lépésre szerelem visz egyedül. Lavinia szóltan, merengő, szórakozott kezdé lenni, ezek csupán a szerelem' jelenségei.

Férjem' Istambulba indulásának előestje volt. Együtt ültünk és csevegünk, mint ilyenkor mindig, csak hogy az együttlét' e végperceit a távozó utáni aggodásom' gondjai súlyosítsák. A szó leányunk' sorsára